

Critic's Point

Προκόφιεφ: «Σταχτοπούτα» ἐκ Κιέβου.
Σαμάρας θριαμβεύει σὲ «διεθνῆ» βραδιὰ ὀπερέτας!

37/2014.

τοῦ ΓΙΩΡΓΟΥ ΛΕΩΤΣΑΚΟΥ.

ΑΝΕΞΙΤΗΛΑ ΜΕ ΣΗΜΑΔΕΥΕ μιὰ τρισαθλίως «πρωτοπορειακὴ» χορογράφηση τοῦ 3πρακτοῦ μπαλλέτου *Σταχτοπούτα*, ἔργο 87 (ρωσ. Золушка, μτγρ. Zolushka, 1941-44: ἐνδιαμέσως γράφτηκε ἢ κατὰ Τολστόυ ἀριστουργηματικὴ ὄπερα *Πόλεμος καὶ Εἰρήνη*) τοῦ ΣΕΡΓΚΕΪ ΣΕΡΓΚΕΕΒΙΤΣ ΠΡΟΚΟΦΙΕΦ [Sergei Sergeyevich Prokofiev, 1891-1953] ἀπὸ τὰ «Μπαλλέτα τοῦ Μοντεκάρλο» (Φεστιβάλ Ἀθηνῶν, Ἑρῳδεῖο, 24.6.2003) σὲ ἄσχετη μὲ τὸ λιμπρέτο χορογραφία Ζάν-Κριστόφ Μαγιό καὶ ἀηδῆ σκηνικὰ-κοστούμια ἀντιστοίχως τῶν Πινιόν-Ἑρνέστ καὶ Ζερὸμ Καπλάν: ἀναφέρονται ἐπειδὴ ἀξίζει αἰώνιο προπηλακισμό κάθε σούργελο κακοποιοῦν τὶς τέχνες: Ἔντεκα χρόνια δὲν ἔσβησαν τὸ μένος μου γιὰ τὸ κατάπτυστο τρίο καὶ γιὰ τὴ μετάδοση τῆς ἠχογραφῆσεως ὠραιότατης παρτιτούρας σὲ ἐκκωφαντικὲς ἐντάσεις. Ἐπενθυμίζουμε ὅτι ἡ *Σταχτοπούτα* τοῦ Προκόφιεφ, μὲ ἀρχιμουσικὸ τὸ σοβιετοεβραῖο Γιούρι Φάγερ [Yuri Fyodorovich Fayer, 1890-1971], καὶ χορογραφία τοῦ Καλλιτέχνου τοῦ Λαοῦ τῆς ΕΣΣΔ Ροστισλάβ Ζαχάρωφ [ρωσ. Rostislav Vladimirovich Zakharov, 1907-1984] ἀνεβάσθηκε στὸ Μπολσόι Μόσχας, 21.11.1945, μὲ πρωταγωνίστρια στὸν ἐπώνυμο ρόλο τὴ μέγιστη Γκαλίνα Οὐλάνοβα [ρωσ. Galina Sergeyevna Ulánova, 1910-1998]

Ἐπενθυμίζω ὅτι καίτοι δὲν εἶμαι κριτικὸς χοροῦ, μπορῶ κάλλιστα νὰ ἐκτιμήσω μιὰν ἀξιόλογη χορογραφία καὶ σκηνικὴ διδασκαλία ὁποιοῦδήποτε στυλ. Καὶ ἐπειδὴ δὲν νοεῖται χορὸς ἄνευ μουσικῆς θεωρῶ καταγραπτέα κάθε χορευτικὴν ἐκδήλωση μείζονος μουσικοῦ ἐνδιαφέροντος.

Ἐνδεχομένως (δὲν ὀρκίζομαι!) ἡ οἰκονομικὴ κρίση ἔκαμε τὸ χειμαζόμενο καὶ πάντοτε μετέωρο, ὡς πρὸς τὴ σχέση του μὲ τὸ ἀνύπαρκτο (ὄχι μόνον προεκλογικῶς) Κράτος, Μέγαρο, νὰ στραφεῖ στὶς πολιτιστικὰ ἄκρως προηγμένες τέως σοβιετικὲς δημοκρατίες, τίς ὁποῖες ὡς τίς ἀρχές 2010 ἀγνοοῦσε σχεδὸν ἐπιδεικτικά...

Χάρμα ὧτων τε καὶ ὀφθαλμῶν, καὶ ἅς ἦταν τὸ ἔργο ἠχογραφημένο θαυμαστὰ μὲν ἀλλὰ σὲ ἐμφανῶς μικρὸ χῶρο γιὰ τὴ μεγάλη του ὀρχήστρα, ἡ Σταχτοπούτα τῆς Ἐθνικῆς Ὀπερας Κιέβου διέγραψε τὴν ἀθλιότητα τοῦ 2003, ἥδη ἀπὸ τὴν κλειστὴν αὐλαία πού ἀντικρῦζαμε μπαίνοντας στὴν αἴθουσα: κυανόχρυση μὲ στυλιζαρισμένη χλωρίδα φυτόμορφων μοτίβων πού οἱ φωτισμοὶ μεταχρωμάτιζαν σὲ φούξια καὶ χρυσῇ. Ὀνειρώδη σκηνικὰ-κοστούμια τῆς Μαρίας Λεβίτσκαγια, ἔθνικῆς καλλιτέχνιδος τῆς Οὐκρανίας, ἀναδείχθηκαν ἀκόμη περισσότερο χάρις στὴ εὐφρόσυνη πλούσια γκάμμα φωτισμῶν τοῦ Ἴγκορ Σάμαρετς. Ἐπικρατοῦντα χρώματα: τυρκουάζ, ρόζ καὶ μώβ, ἀσημόχρσα καὶ χρυσᾶ, ὅλα πλουμισμένα μὲ λεπτότατα καλομελετημένα μοτίβα πού ἀναδείκνυαν ἀκόμη περισσότερο τὸ χρῶμα, χορεύτριες μὲ παραμυθένια καλύμματα πού θὰ ἀποκαλούσαμε «τιάρες». Τυρκουάζ καὶ ρόζ λ.χ. φοροῦσαν (β' πράξη) οἱ κακὲς ἀδελφές: Χάρμα ὀφθαλμῶν ὁ λευκοντυμένος πρίγκιπας (Νικήτα Σουχορούκωφ) καὶ ὁ πολὺς μακρυμάλλης βασιλιάς-πατέρας του (Μαξίμ Μοτκόφ) μὲ τὰ «φασαμαίν», καρικατούρα, θαρρεῖς τοῦ Λουδοβίκου γ' τῆς Γαλλίας. Ἡ ὅλη χορογραφικὴ σύλληψη, συγκερασμὸς κλασσικοῦ μπαλλέτου μὲ στοιχεῖα παντομίμας, γοητευτικὰ μεταμορφούμενη κινητικὴ γεωμετρία, ἄκρως δουλεμένη στὶς λεπτομέρειες: λ.χ. ἡ μικρόσωμη Ὀλέσια Σαϊτανόβα (Σταχτοπούτα, 20.12.2014, βραδυνή), ὡς φτωχὴ καὶ περιφρονημένη, πατοῦσε μὲ ὅλο τὸ πέλμα της: pointes χρησιμοποιοῦσε μόνις φοροῦσε τὰ γυάλινα γοβάκια! Λοιπὴ διανομή: Ὀκσάνα Γκουλιάεβα (Μητριά) κακὲς ἀδελφές Ξένια Ἰβανένκο (Ζλούκα) καὶ Μαρία Τκαλιένκο (Κριβλιάκα), ἡ πανύψηλη σὲ σχέση μὲ τὴν πρωταγωνίστρια Ἀναστασία Σεβτσένκο (Νεραΐδα), κ.ἄ.

Χρειαζόνται πολλὲς ἀκροάσεις γιὰ νὰ ἀποκαλύψει τὸ ἔργο (α' πράξη: ἀριθμοὶ 1-19· β' πράξη: ἀρ. 20-38· γ' πράξη, σκηνὴ 1η: ἀρ. 39-44 καὶ σκηνὴ 2η: ἀρ. 45-50) ἄπειρες κρυφὲς ὁμορφιές. Ὅπως ἐπισήμαινα καὶ πρὸ 11ετίας (ἐφ. Ἐξπρές, 6.2003) ἡ θαυμάσια παρτιτούρα, παρὰ τὸ ἀλησμόνητο φινάλε (ἀρ. 49, Ἀργὸ Βάλς καὶ ἀρ. 50 Ἀμορόζο), στερεῖται

μελωδιῶν εὐαπομνημόνευτων ὅπως τόσα ἔργα τοῦ μετὰ τὸ 1936, σοβιετικοῦ Προκόφιεφ (μπαλλέτο *Ρωμαῖος καὶ Ἰουλιέττα*, μουσικὴ γιὰ τὶς ταινίες τοῦ Αἰζενστάϊν *Ἀλέξανδρος Νιέφσκυ* καὶ *Ἰβάν ὁ Τρομερός*, *Συμφωνία* ἄρ. 5 κ.λπ). Καὶ ἡ πυκνότητά στοχασμοῦ, ἀναπέμπει ἴσως στὸν προσοβιετικὸ Προκόφιεφ. Συμπερασματικά: ἀξέχαστη βραδιά. (Αἴθουσα ΧΔΛ., 20.12.2014).

* * *

ΣΕ ΜΙΑ ΚΑΙ ΜΟΝΑΔΙΚΗ ἀπὸ τὶς ἐν Μεγάρῳ συναυλίας τῆς τοῦ τελευταίου 4μήνου τοῦ 2014 (προπαραμονὴ Πρωτοχρονιάς) θυμῆθηκε τὴν Ἑλληνικὴ Μουσικὴ ἢ ΚΟΑ, ὑπὸ τὸ νέο τῆς ἡγέτη, ἀρχιμουσικὸ Στέφανο Τσιαλῆ, ὁ ὁποῖος θεωρώντας ἴσως ἀνάξιο τοῦ, τὸ ἐλαφρότερο ἐορταστικὸ πρόγραμμα, παρέδωσε πόντιοιμ καὶ μπαγκέττα στὸν...πανάξιο **Ἀνδρέα Τσελίκα**. Ἐπισημαίνουμε ὅτι ὁ κατάφωρος ἐπὶ 4μηνο κατατρεγμὸς τῆς Ἑλληνικῆς μουσικῆς ἀπὸ τὸν κ. Τσιαλῆ συνιστᾷ **παρανομία**, ἀφοῦ τὸ «Ἄρθρον 1. Νομικὸς Χαρακτηρισμὸς καὶ Σκοπὸς» τοῦ ἰδρυτικοῦ Νομοθετικοῦ Διατάγματος τῆς ΚΟΑ, τοῦ ὑπ' ἄρ. 2010/1942 (βλ. ΦΕΚ, ἄρ. φύλλου 318, τεῦχος Α, 12ης Δεκ. 1942, σελ. 1), ρητῶς καθορίζει ὅτι ἡ ἀρτισύστατη ὀρχήστρα σκοπὸν ἔχει τὴν διὰ συναυλιῶν ὀρχήστρας, μουσικῆς δωματίου, ρεσιτάλ κλπ. διάδοσιν καὶ ἀνάπτυξιν τῆς μουσικῆς τέχνης ἐν γένει καὶ τὴν προαγωγὴν τῆς ἑλληνικῆς μουσικῆς δημιουργίας καὶ τέχνης (δική μας ὑπογράμμισή). Πῶς νὰ τὸ κάνουμε, **παρανομεῖτε κ. Τσιαλῆ!**

Εὔγε στὸν κ. Τσελίκα γιὰ τὴν οὐρανόθεν ἔμπνευσή του νὰ παρουσιάσει πρόγραμμα συνυπάρξεως Ἑλλήνων καὶ ξένων μεγάλων τῆς ὀπερέτας, ἀναδεικνύοντας τοὺς πρώτους σὲ ἰσότιμους καὶ ἰσόκυρους συχὰ δὲ (βλ. πιὸ κάτω) ἀνωτέρους τῶν δευτέρων. Καὶ ἔχει αὐτὸ ἰδιαίτερη σημασία σὲ ἐποχὴ ὅπου τὸ μουζοῦκι μπῆκε στὸ Ὡδεῖο Ἀθηνῶν (ποῖος ἀνεγκέφαλος σκοταδιστὴς εἶχε τὴ φαεινὴν ἰδέα;), ἐνῶ τὰ ΜΜΕ κορυβαντιοῦν περὶ τὸ πόνημα τοῦ μὴ ἐξαιρετέου Γιώργου Λιάνη (ἄπατο παλαιο-ΠΑΣΟΚ) γιὰ τὸν ἀνύποπτο περὶ τὸ ἀτυχέστατο μεταθανάτιο ριζικὸ του Βασίλη Τσιτσάνη, πού πρῶτοι ἐμεῖς τιμοῦμε, **γι' αὐτὸ ὅμως πὺ εἶναι**, ὄχι γιὰ τὸ ἔκτρωμα στὸν ὁποῖο τὸν μεταμορφώνει τὸ...λιανικὸ παραλήρημα, ξεπερνώντας πολλὰ ἄλλα, νηφαλιότερα, ...

Μὲ σολίστ δύο ντουέτα μονωδῶν πού τὸ ἓνα ἀντιπροσώπευε μακροχρόνια πειρα καὶ βαθειὰ δουλεμένη ἐρμηνευτικὴν εὐαισθησία (τενόρος Βαγγέλος Χατζησίμος, σοπράνο Μαρία Μητσοπούλου) καὶ τὸ δεύτερο νεανικὴ φωνητικὴ λάμψη καὶ πεπαιδευμένα ἐλεγχόμενον αὐθορμητισμὸ (κολορατούρα Μυρσίνη Μαργαρίτη, βαρύτονος Χάρης Ἀνδριανός) ὁ Ἀνδρέας Τσελίκας ἐντυπωσίασεν ἰδιαίτερα μὲ τὴ βαθύτατη γνώση τοῦ διεθνοῦς ὀπερετικοῦ ρεπερτορίου, ξαναφέροντάς μας στὸ ἀνεπανάληπτο ραδιόφωνο τῆς ἐφηβείας μας: ἄρχισε μὲ τὴν εἰσαγωγὴ ἀπὸ τὴν ξεχασμένην ὀπερέττα *Waldmeister*¹ (1895), τοῦ ΓΙΟΧΑΝ ΣΤΡΑΟΥΣ ΙΙ [Johann Strauß II, 1825-1899], πού τόσο θαύμαζεν ὁ φίλος του Μπράμς, καὶ τὴν ἄρια *Mein Herr Marquis* (Ἀγαπητὲ κ. Μαρκήσιε) ἀπὸ τὴ *Νυχτερίδα* [*Die Fledermaus*, α' ἐκτ. Βιέννη, 5.4.1874] ὅπου μάγεψε τὸ κοινὸ ἢ κρυστάλλινη κολορατούρα τῆς Μυρσίνης Μαργαρίτη. Ἀκολούθησε τὸ ντουέτο *Πωπώ, τρελλάθηκα* (Μαργαρίτη Ἀνδριανός) καὶ τὸ πασίγνωστο *Ρετσίνα* (Ἀνδριανός) ἀπὸ τοὺς *Ἀπάχηδες τῶν Ἀθηνῶν* (α' ἐκτ. θέατρο Ἀλάμπρα, 17.8.1921) τοῦ ΝΙΚΟῦ ΧΑΤΖΗΑΠΟΣΤΟΛΟῦ (1884-1941). Τὸ πρῶτο μέρος συνεχίσθηκε μὲ Βιεννέζους συνθέτες— ἀλήθεια γιὰτὶ ἀγνοήθηκεν οἱ Γάλλοι ἀπὸ Ὁφφενμπαχ ὡς Μεσσαζέ;

ΚΑΡΛ ΓΙΟΖΕΦ ΜΙΛΛΑΙΚΕΡ [Carl Joseph Millöcker 1842-1899] ἢ ὑπέροχη ἄρια *Dunkelroten Rosen* [Ρόδα ὀλοπόρφουρα] μὲ τὴν ὁποία καταγοήτευσε ὁ Ἀνδριανός, τοῦ *Γκασπαρόνε* [Gasparone, α' ἐκτ. Βιέννη, 29.1.1884], δεύτερης ἀπὸ τίς τρεῖς γνωστότερες ἐκ τῶν εἴκοσι ὀπερετῶν πού συνέθεσε, δύο ὀρχηστρικὰ τοῦ Γιόχαν Στράους ΙΙ, τὸ πασίγνωστο ὁμώνυμο βάλς (1873: ὄχι ἢ ὀπερέττα-pasticcio *Βιεννέζικο αἶμα* [Wiener Blut, 1899]) καὶ ἡ ἀηδῶς πολυπαιγμένη πόλκα *Τρίτς-τράτς* πού θυμίζει βιεννέζικη Πρωτοχρονιά (ἢ...Μέρα τῆς Μαρμόττας;) στὴν αἴθουσα *Μουζίκφεραιν*, κατακλειδα τοῦ α' μέρους τῆς συναυλίας. Προηγήθηκε ἓνα ἄλλο ντουέτο τοῦ Γιόχαν Στράους ΙΙ, ἄψογα

¹ Ὁ τίτλος δὲν ἔχει καμμία σχέση μὲ...δασάρχη ἢ ἔστω δασονόμο (αὐτὸ ὑπαινίσσεται ἢ γερμανικὴ λέξη). Πρόκειται γιὰ τὸ ἀρωματικότατο φυτὸ ἀσπερούλα, ἐπιστημονικὰ *asperula odorata*, ὕψους μέχρι 30 ἐκ. μὲ πανέμορφα λευκά ἄνθη: τὸ συστατικὸ τους ἢ κουμαρίνη, ἔχει τονωτικὲς, στυπτικὲς, διουρητικὲς καὶ ἀντισηπτικὲς ιδιότητες. Συνιστᾶται γιὰ τὴν ἀτονία, τὴν αὐπνία (ὡς ρόφημα) ἀλλὰ καὶ γιὰ δερματοπάθειες (ἐξωτερικὲς πλύσεις).

τραγουδημένου από τους Μητσοπούλου και Χατζησίμο, τὸ *Wer hat uns getraut* [Ποιὸς μᾶς πάντρεψε;] ἀπὸ τὴν τελευταία ὄπερέτα τοῦ συνθέτη Ὁ Βαρῶνος Ἀτσίγγανος [*Der Zigeunerbaron*, 1899], καὶ δύο ἄριες ἀπὸ ἰσάριθμες ὄπερέτες τοῦ Αὐστροούγγρου ΦΡΑΝΤΣ ΛΕΧΑΡ [*Franz Lehár*, 1870-1948]: *Freunde, das Leben ist lebenswert* [Φίλοι, ἡ ζωὴ ἀξίζει νὰ τὴ ζήσετε], ὠραιότατη στιγμή Χατζησίμου, ἀπὸ τὴν ὄπερέτα *Τζουντίτα*² [*Giuditta*, α' ἔκτ. Κρατικὴ Ὁπερα Βιέννης, 20.1.1934, ἀρχιμουσικός Κλέμενς Κράους!] καὶ *Einer wird kommen* [Θὲ νᾶρθει κάποιος], ἀνάλογη τῆς Μητσοπούλου ἀπὸ τὴν ὄπερέτα Ὁ Τσάρεβιτς [*Der Zarewitsch*, α' ἔκτ. Βερολίνο, 21.2.1927].

Πρωθύστερα σχολιάζουμε τὸ συμπαρασύραν σὲ ἀλλοτινὴ χορευτικὴ φαιδρότητα κορύφωμα τῆς βραδιᾶς: εἰσαγωγὴ ἀπὸ τὸν Βαρῶνο Ἀτσίγγανο (βλ. πιὸ πάνω), τὸ πασίγνωστο ντουέτο *Στό στόμα, στό στόμα* (Μητσοπούλου, Χατζησίμος) ἀπὸ τὸ σακελλαρίδειο *Βαφτιστικὸ* (α', ἔκτ. Ἀθήνα, 18.7.1918) καὶ μὲ κατακλειῖδα (μᾶλλον...προοίμιο ἀλλεπαλλήλων μπίς), δύο ἀποσπάσματα ὄπερετῶν τοῦ Γιόχαν Στυράους II: τὸ κουαρτέτο *Alle maskiert* [Ὅλοι μὲ μάσκες], ἀπὸ τὴν ὄπερέτα *Eine Nacht in Venedig* [Μιὰ Νύχτα στὴ Βενετία] καὶ τὸ *Champagne trio*, διασκευασμένο σὲ...κουαρτέτο, ἀπὸ τὴ β' πράξη τῆς *Νυχτερίδας* [*Die Fledermaus*, α' ἔκτ. Βιέννη, 5.4.1874], μὲ ἐρμηνευτὲς τοὺς 4 μονωδοὺς.

Πυρήνας ὅμως τῆς ὅλης βραδιᾶς, ἡ ἀρχὴ τοῦ β' μέρους μὲ 7 ἀποσπάσματα ἀπὸ τὴ δεύτερη τῶν τριῶν ὄπερετῶν ποὺ ἔγραψε στὴν Ἀθήνα ὁ μεγάλος ΣΠΥΡΟΣ ΣΑΜΑΡΑΣ (1861-1917), τὴν *Πριγκίπισσα τῆς Σασσῶνος* (α' ἔκτ. Ἀθήνα, 21.1.1915): τὸ ἔργο, καίτοι ἴσως πλουσιότερο σὲ ὑψηλόπνοη μουσικὴ ἀπὸ ὅτι οἱ ἄλλες δύο του, ἀτύχησε ἐξ' αἰτίας τοῦ πανάθλιου λιμπρέτου τῶν Νικολάου Ἰ. Λάσκαρη καὶ Πολυβίου Δημητρακοπούλου: γραμμένο στὸ ὑπεραισιόδοξο ἰντερμέτζο τοῦ θλιβεροῦ μεγαλοϊδεατισμοῦ, μεταξὺ τῆς σύντομης πανωλεθρίας τοῦ 1897 καὶ τῆς

² Ὅχι Ἰουδήθ, κ. συντάκτα τοῦ προγράμματος! Στὴν ἐποχὴ τοῦ Διαδικτύου ζεῖς!. Ἡ ἠρωϊδα τοῦ Λέχαρ εἶναι ὅπως ἄσχετη μὲ τὴν ἠρωϊκὴ Ἑβραία καλλονὴ τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, ποὺ ἀποκεφαλίζει στὴ σκηνή του τὸ στρατηλάτη τῶν ἐχθρῶν Ὀλοφέρνη. Ἡ *Τζουντίτα*, τελευταία καὶ πιὸ φιλόδοξη ἀπὸ τίς ὄπερέτες τοῦ Λέχαρ, ἐκτυλίσσεται κυρίως στὴ Βόρειο Ἀφρικὴ ὅπου ἡ μοιχαλὶς ἠρωϊδα, ἔχει καταφύγει μὲ τὸν ἐραστή της. Διαιρεῖται σὲ 5 σκηνές Μοιάζει μὲ ὄπερα περισσότερο ἀπὸ τὰ περίπου 40 ἄλλα ἔργα τοῦ Λέχαρ, θυμίζει *Κάρμεν* καὶ ἔχει *unhappy end*...

Μικρασιατικῆς Καταστροφῆς τοῦ 1922, ἔχει σαφέστατη ἀντιαλβανικὴ χροιά, ἐξ' οὗ ἀκόμη καὶ τὸ 1957, ὅταν μὲ τὴν Ἀλβανία ἢ Ἑλλάδα δὲν διατηροῦσε κἂν διπλωματικὲς σχέσεις, στὴ διασκευὴ τοῦ Δημήτρη Γιαννουκάκη, ἢ Ἀλβανία μετονομάσθηκε σέ...Μαραβανία. Αὐτὸ δὲν ἐμπόδισε σύσσωμη τὴν τότε μουσικὴ κριτικὴ νὰ κατακεραυνώσῃ τὸ λιμπρέτο, τὸ ἔργο καὶ τὴ Λυρικὴ γιὰ τὴν ἀναβίωσή του. Γιὰ νὰ σωθεῖ ἡ θεία μουσικὴ τοῦ Σαμάρα, θὰ εὐχόμεον κάτι δονκιχωτικά ἀνέφικτο καὶ ἄκρως χρονοβόρο: μὲ βάση πάντα τὴ μουσικὴ καὶ δευτερευόντως ἴσως τὸ ἐξοντωτικὰ πολυπρόσωπο λιμπρέτο, νὰ γραφεῖ λιμπρέτο ἐντελῶς καινούργιο, δίχως γεωπολιτικὲς ἀναφορὲς καὶ μὲ ἀπείρως ἀνώτερο δείκτη νοημοσύνης καὶ καλαισθησίας. Καὶ ἐπὶ τέλους ἅς γίνει ἡ ἀλβανικότητα Σάσσων ἢ Σασσών (ἀλβ. Sazan), νησάκι στὴν εἴσοδο τοῦ κόλπου τῆς Αὐλῶνος, κάτι ἀνάλογο μὲ τὴ Ρουριτάνια τοῦ μυθιστορήματος τοῦ Ἄντονυ Χόουπ [Anthony Hope, 1863-1933] *Αἰχμάλωτος τῆς Ζέντα* (1894) ἢ τὸ Ποντεβέντρο τῆς *Εὐθυμης Χήρας* τοῦ Λέχαρ. Ποιὸς ὅμως θὰ ἔχει τὴν τεράστια παιδεία (πρὸ πάντων), τὰ νιάτα (ἐν ἔτει 2015 νιάτα καὶ παιδεία εἶναι ἔννοιες ἀλληλοαναιρούμενες) καὶ τὸ κέφι νὰ ἀναλάβῃ κάτι τέτοιο; Ὅμως, τὰ ὄνειροπολήματα εἶναι ψυχοφάρμακο... Ἀπαριθμοῦμε τὰ 7 διαμαντάκια πού καταχαρήκαμε σὲ ἄψογες ἐρμηνεῖες ἀπὸ πανάξιους μονωδοὺς, ἀρχιμουσικὸ καὶ ὀρχήστρα.

1. *Ποιὰ Λουλούδια*, ἄρια τῆς Πριγκίπισσας (Μητσοπούλου), μὲ ωραιότατο, ἐκτενὲς ρετσιτίβο, καταλήγον σὲ βάλς.

2. *Ὁ ἥλιος ἐβασίλευε*, ἄρια ὀπλάρχηγου Βάγγου (Χατζησίμος) *Ὁ ἥλιος ἐβασίλευε*, ἐφάμιλλη τῶν ἀριστουργηματικῶν ἐλληνικῶν τραγουδιῶν τοῦ Σαμάρα: *Ὁ ὄρκος μου, Μάννα καὶ γιός, Τῆς κοπέλλας τὸ νερό, Ἐξομολόγησις* κ.λπ.

3. *Σύντομο ἰντερμέτζο*, μὲ ωραιότατο σόλο βιολιού.

4. *Ἦταν μιὰ νεραΐδα*, ἄρια τῆς Μπέτου (Μαργαρίτη), μὲ τριμητόνια, ἀντιθέσεις φόρμας, καὶ ἐπίκεντρο ἓνα γρήγορο βάλς.

5. *Ἐζοῦσα μὲς στὴν ἐρημιά*, ντουέτο Πέτρου-Μπέτου (Μαργαρίτη Ἀνδριανός), πάλι μὲ τριμητόνια πού περνοῦν ἀπὸ φωνὴ σὲ φωνὴ καὶ ἐπίκεντρο ἄλλο βάλς.

6. *Μὲς στὰ βουνά* (Ἀνδριανός), ωραιότατο ἐλληνικὸ βουκολικὸ μὲ ἐκτενὲς στόλο φλάουτου (μίμηση φλογέρας).

7. Ένα άστρο έφανερώθη, κουαρτέτο (Μητσοπούλου, Μαργατίτη, Χατζησίμος, Ανδριανός), άργò βάλς, σέ πραγματικά θεϊò γράψιμο για φωνές. Τί άλλο να πούμε στον άρχιμουσικό, στους μονωδούς και την όρχήστρα που ξαναζωντάνεψαν την έποχή του αείμνηστου προμάχου τής έλληνικής μουσικής και όπερέτας άλησμόνητου άρχιμουσικοῦ Τότη Καραλίβανου (1901-1987), πέρα από ένα μεγάλο και όλόψυχο εύχαριστώ για την άνεκτίμητη προσφορά τους, ιδεώδη άποχαιρετισμό στο όποιο μουσικό 2014; (Αίθουσα ΧΔΛ, 30.12.2014).
